

פרשות אחרי מות-קדושים - "קדושים תהיו": המוסר כדרך חיים

הפרשות השבוע מציבות אותנו מול מהלך משלים: 'אחרי מות' מציבה את הגבולות, את הסדר ואת המרחב המוגן. 'קדושים' מגיעה ואומרת: עכשיו, בתוך המרחב הזה, אתם נדרשים לחיות את המוסר. לא כאידיאל מרוחק, אלא בתוך השגרה.

אנחנו רגילים לחשוב על קדושה כעל משהו רוחני, כמעט מנותק. אך התורה בפרשת קדושים מהפכנית: היא משרטטת קדושה שמתרחשת בתוך החיים- בשוק, בעבודה, ביחס לזקן, בשמיטת חובות וביחס לגר. קדושה היא התביעה האנושית לא לעגל פינות. זוהי הבנה שהמקום שבו אנחנו פוגשים את ה"קדוש" הוא בשיפור איכות היחסים שלנו עם בני אדם.

בפרשה מופיע הציווי הקשה אך ההכרחי: "הוכח תוכיח את עמיתך". בחינוך ובעשייה חברתית, אנחנו נוטים לעיתים להימנע מעימותים כדי "לשמור על שלום". פרשת קדושים מלמדת אותנו שאדישות היא היפך הקדושה. זוהי לא ביקורת קטנונית, אלא ביטוי של אכפתיות.

אם אכפת לי מהאדם שמולי, אני לא יכול לתת לו לטעות או לפגוע.

האחריות ההומניסטית שלי היא להציב לו מראה, מתוך כבוד.

חירות המחשבה בפרשה הזו היא ההבנה שאנחנו לא "חופשיים"

במובן של "עושים מה שבא לנו", אלא חופשיים לבחור להיות אנשים טובים יותר.

זוהי חירות של התעלות- היכולת להשתפר, לתקן ולדרוש מעצמנו סטנדרט

גבוה של התנהגות.

שאלות למחשבה ודיון: האם השתיקה שלנו מול טעות של חבר היא ביטוי של

התחשבות או דווקא של ויתור והפקרה?

שבת של עשייה ואחריות מוסרית!

